

нове 12, 13 или 15, той се счита, *ipso facto*, като извършилъ военно действие спрѣмо всички членове на Обществото. Тѣзи последнитѣ се задължаватъ да сжсатъ веднага съ него всички търговски и финансови сношения, да запретатъ всѣкакви отношения между поданицитѣ си и тѣзи на държавата, която е нарушила устава и да спратъ всѣкакви финансови, търговски или лични съобщения между поданицитѣ на тази държава и тѣзи на всѣка друга държава, членъ или не на обществото.

Въ този случай, Съветътъ е длъженъ да посочи на разнитѣ заинтересувани правителства военитѣ, морски и въздушни части, които членове на Обществото ще доставятъ респективно за образуване на въоръженитѣ сили, предназначени да накаратъ да се зачитатъ задълженията на Обществото.

articles 12, 13 ou 15, il est ipso facto considéré comme ayant commis un acte de guerre contre tous les autres Membres de la Société. Ceux-ci s'engagent à rompre immédiatement avec lui toutes relations commerciales ou financières, à interdire tous rapports entre leurs nationaux et ceux de l'Etat en rupture de pacta et à faire cesser toutes communications financières, commerciales ou personnelles entre les nationaux de cet Etat et ceux de tout autre Etat, Membre ou non de la Société.

En ce cas, le Conseil a le devoir de recommander aux divers Gouvernements intéressés les effectifs militaires, navals ou aériens par lesquels les Membres de la Société contribueront repectivement aux forces armées destinées à faire respecter les engagements de la Société.

„Съветътъ трѣба да уведоми всички членове на Обществото коя дата той препоръчва за прилагане на икономически натискъ, съгласно настоящия членъ“.

„При все това, Съветътъ може по отношение на известни членове да отложи за единъ опредѣленъ периодъ прилагането на нѣкои отъ тия мерки, ако е на мнение, че подобно отлагане ще спомогне за постигане на целта, която се преследва съ предвидената въ предшествуващия параграфъ мѣрка, или пъкъ намира, че това е необходимо за намаляване щетитѣ и неудобствата, които тѣ би причинили на подобни членове“ (Вж. Държав. Вестникъ бр. 24 отъ 3. V. 1922 г.)

2. Санкции срещу нарушителитѣ на Устава. Санакции — военни действия и икономическа блокада — се предвиждатъ да се прилагатъ главно въ петъ случая.

а.-когато една държава, членъ на Обществото, безъ да прибѣгне къмъ арбитражъ или Международния Сждъ (чл. 13 и 15), направо прибѣгва къмъ война;

б.-когато наруши постановленията на чл. 13 относно изпълнението на предвиденитѣ три и шесть месечни срокове;

в.-когато обяви война на държава, която лоялно изпълнява решенията на Международния Сждъ или Съвета (чл. 13 и 15).

г.-когато обявява война на държава, на която Съвета или Събранието сж признали компетентностъ сама да разреши спора (чл. 15).

д.-когато една държава не се подчини на решението на Съвета и Събранието (чл. 15).

Всички тия случаи се пораждатъ отъ самитѣ постановления на Устава. Но, заедно съ това се поражда и въпросътъ, кой органъ ще установи сжществуването на правонарушението. На тоя въпросъ Уставътъ отговаря — Съвета. Изпълнителна сила обаче, решението на Съвета има само, когато то бжде признато и отъ отдѣлнитѣ членове на Обществото.

Француската делегация направи въ тая точка едно много важно възражение. Щомъ Съветътъ опредѣля датата, отъ която да започне икономическия натискъ и военнитѣ действия срещу правонарушителя, предполага се, че отдѣлнитѣ членове ще бждатъ готови за такава акция. Но, понеже тая гѣтовностъ не може да се импровизира, а напротивъ, изисква се единъ дълъгъ периодъ време, налага се само